

Pepe Escobar: Po Kazachstánu skončila éra barevných revolucí

- CZ24 News | 14. ledna 2022

KAZACHSTÁN: To, co se stalo v Kazachstánu, se stále více podobá pokusu o státní převrat pod vedením USA, Turecka, Británie a Izraele, který byl dramaticky zmařen jejich euroasijskými protivníky.

Rok 2022 začal [požárem Kazachstánu](#), vážným útokem na jeden z klíčových uzlů euroasijské integrace. Teprve začínáme chápat, co a jak se stalo.

V pondělí dopoledne se konalo [mimořádné zasedání](#) vedoucích představitelů Organizace smlouvy o kolektivní bezpečnosti (CSTO), na kterém se jednalo o Kazachstánu.

Kazašský prezident Kassym-Jomart Tokajev to formuloval stručně. Nepokoje se „skrývaly za neplánovanými protesty“. Cílem bylo „převzetí moci“ – pokus o státní převrat. Akce byly „koordinovány z jednoho centra“. A „do nepokojů byli zapojeni zahraniční ozbrojenci“.

Ruský prezident Vladimir Putin šel ještě dál: během nepokojů byly použity „technologie Majdanu“, což je odkaz na ukrajinské náměstí, kde protesty v roce 2013 svrhly vládu nepřátelskou NATO.

Na obhajobu rychlého zásahu mírových sil CSTO v Kazachstánu Putin řekl, že „bylo nutné reagovat bez prodlení“. Jednotky CSTO budou na místě „tak dlouho, jak bude nutné“, ale po splnění mise „bude samozřejmě celý kontingent ze země stažen“. Očekává se, že síly odejdou koncem tohoto týdne.

Ale tady je klíčová věta: „Země CSTO ukázaly, že nedovolí, aby se na jejich území realizoval chaos a „barevné revoluce“.“

Putin byl v souladu s kazašským státním tajemníkem Erlanem Karinem, který jako první použil správnou terminologii pro události ve své zemi: To, co se stalo, byl „hybridní teroristický útok“, který byl veden jak vnitřními, tak vnějšími silami a jehož cílem bylo svržení vlády.

Spletitá hybridní síť

Prakticky nikdo o něm neví. V prosinci loňského roku však byl v hlavním městě Kyrgyzstánu Biškeku nenápadně zmařen další puč. Kyrgyzské zpravodajské zdroje přisuzují inženýrskou činnost nevládním organizacím napojeným na Británii a Turecko. To představuje naprosto klíčový aspekt Velkého obrazu: Je možné, že rozvědky napojené na NATO a jejich prostředky připravovaly souběžnou ofenzívu barevné revoluce v celé střední Asii.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Na mých cestách po Střední Asii koncem roku 2019, tedy ještě v před-covidovém období, bylo jasné vidět, jak západní nevládní organizace – fronty hybridní války – zůstávají v Kyrgyzstánu i Kazachstánu mimořádně silné. Přesto jsou jen jedním ze spojovacích článků v západní mlhovině hybridní války rozmístěné po celé Střední Asii, potažmo západní Asii. Vidíme zde křížení CIA a amerického Deep State s MI6 a různými směry turecké rozvědky.

Když prezident Tokajev šifrovaně hovořil o „jednotném centru“, měl podle vysoce postaveného středoasijského zpravodajského zdroje na mysli dosud „tajnou“ americko-turecko-izraelskou vojensko-špionážní operační místnost se sídlem v jižním obchodním centru Almaty. V tomto „centru“ pracovalo 22 Američanů, 16 Turků a 6 Izraelců, kteří koordinovali sabotážní gangy – vycvičené v západní Asii Turky – a poté dopravené krysí cestou tajně do Almaty.

Operace se začala definitivně rozpadat, když kazašské síly – s pomocí ruských zpravodajských služeb a CSTO – získaly zpět kontrolu nad zničeným letišťem v Almaty, které se mělo stát centrem pro příjem zahraničních vojenských dodávek.

Hybridní válečný Západ musel být ohromen a rozrušen tím, jak bleskurychle CSTO kazašskou operaci zachytila. Klíčovým prvkem je, že tajemník ruské Rady národní bezpečnosti Nikolaj Patrušev vnímal Velký obraz už dávno.

Lze tedy snadno pochopit, proč byly ruské letecké a vzdušné síly a obrovská nezbytná podpůrná infrastruktura prakticky připraveny k použití.

Už v listopadu se Patruševův radar zaměřil na zhoršující se bezpečnostní situaci v Afghánistánu. Tádžický politolog [Parváz Mullojanov](#) patřil k těm nemnoha, kteří zdůrazňovali, že v divočině severního Afghánistánu se potuluje až 8 000 imperiálních robotů vlastněných salafisticko-džihádistickými loutkaři, dopravených partyzánskými chodníčky ze Sýrie a Iráku.

To je většina ISIS-Khorasan – neboli ISIS obnovený u hranic Turkmenistánu. Někteří z nich byli řádně převezeni do Kyrgyzstánu. Odtud bylo velmi snadné překročit hranice z Biškeku a objevit se v Almaty.

Patruševovi a jeho týmu netrvalo dlouho a po ústupu z Kábulu pochopili, jak tuto záložní armádu džihádistů využít: na 7 500 km dlouhé hranici mezi Ruskem a středoasijskými „stany“.

To mimo jiné vysvětluje rekordní počet přípravných cvičení, která se koncem roku 2021 uskutečnila na 210. ruské vojenské základně v Tádžikistánu.

James Bond mluví turecky

Rozklad chaotické kazašské operace nutně začíná u obvyklých podezřelých: amerického *Deep State*, který svou strategii v roce 2019 na sebe napráskal ve zprávě korporace RAND s názvem [Extending Russia](#). Kapitola 4, věnovaná „geopolitickým opatřením“, podrobně popisuje vše od „poskytování smrtící pomoci Ukrajině“, „prosazování změny režimu v Bělorusku“ a „zvyšování podpory syrským povstalcům“ – což jsou všechno velké neúspěchy – až po „omezování ruského vlivu ve Střední Asii“.

To byl hlavní koncept. Realizace připadla na spojení MI6 a Turecka.

CIA a MI6 investovaly do pochybných organizací ve Střední Asii přinejmenším od roku 2005, kdy podpořily Islámské hnutí Uzbekistánu (IMU), tehdy blízké Talibanu, aby pustošilo jižní Kyrgyzstán.

Nic se nestalo.

Úplně jinak tomu bylo v květnu 2021, kdy se Jonathan Powell z MI6 setkal s vedením Džabhat al-Nusry, která ukrývá mnoho středoasijských džihádistů, kdesi na turecko-syrské hranici poblíž Idlíbu. Dohoda spočívala v tom, že tito „umírnění povstalci“ - v americké terminologii - přestanou být označováni za „teroristy“, pokud budou dodržovat protiruskou agendu NATO.

To byl jeden z klíčových přípravných kroků před džihádistickou krysí linkou do Afghánistánu - s odbočkou do Střední Asie.

Počátky této ofenzivy je třeba hledat v červnu 2020, kdy byl [do čela MI6](#) jmenován bývalý velvyslanec v Turecku v letech 2014-2018 Richard Moore. Moore sice nemá ani píd' kompetencí Kima Philbyho, ale odpovídá jeho profilu: zuřivý rusofob a roztleskávač fantazie o Velké Turanii, která prosazuje pantureckou konfederaci turkojazyčných národů od západní Asie a Kavkazu po Střední Asii a dokonce i ruské republiky na Volze.

MI6 je hluboce zakořeněná ve všech zemích s výjimkou autarkního Turkmenistánu - chytře se opírá o pantureckou ofenzivu, která je ideálním prostředkem proti Rusku a Číně.

Sám Erdogan se pustil do tvrdé velkoturecké ofenzivy, zejména po vytvoření Turkické rady v roce 2009. Zásadní je, že v březnu příštího roku se v Kazachstánu uskuteční summit Konfederální rady turkicky mluvících států - nového názvu Turkické rady. Očekává se, že město Turkestán na jihu Kazachstánu bude jmenováno duchovním hlavním městem turkického světa.

A zde se „turecký svět“ dostává do frontálního střetu s integrujícím ruským konceptem Velkého euroasijského partnerství, a dokonce i se Šanghajskou organizací pro spolupráci (SCO), která, což je zásadní, nepočítá s Tureckem jako členem.

Erdoganovy krátkodobé ambice se zprvu zdají být pouze obchodní: poté, co Ázerbájdžán vyhrál válku o Karabach, očekává, že využije Baku k získání přístupu do Střední Asie přes Kaspické moře, doplněného o turecký vojensko-průmyslový komplex, který prodává vojenskou techniku Kazachstánu a Uzbekistánu.

Turecké společnosti již investují velké prostředky do nemovitostí a infrastruktury. A souběžně s tím je v plném proudu i měkká síla Ankary, která konečně sklízí plody velkého tlaku, například na urychlení přechodu Kazachstánu z cyrilice na latinku, a to od roku 2023.

Rusko i Čína si však velmi dobře uvědomují, že Turecko v podstatě představuje vstup NATO do střední Asie. Organizace turkických států krypticky nazývá kazašskou operaci „protesty proti palivu“.

Je to všechno velmi nejasné. Erdoganův neo-osmanismus - který je doprovázen masivním povzbuzováním ze strany jeho základny Muslimského bratrstva - nemá v podstatě nic společného s pan-turistickým hnutím, které je rasistickým hnutím předurčujícím nadvládu relativně „čistých“ Turků.

Problémem je, že se sblíží a zároveň se stávají extrémnějšími, do čehož jsou hluboce zapleteni turečtí pravíci. To vysvětluje, proč je ankarská rozvědka sponzorem a v mnoha případech i zbrojovkou jak franšizy ISIS-Chorasan, tak těchto turanských rasistů, od Bosny po Sin-ťiang přes Střední Asii.

Říše z tohoto toxického spojení bohatě profituje, například v Arménii. A totéž by se stalo v Kazachstánu, pokud by operace byla úspěšná.

Přivedte trojské koně

Každá barevná revoluce potřebuje „maximálního“ trojského koně. V našem případě se zdá, že takovou roli hraje bývalý šéf KNB (Výboru národní bezpečnosti) Karim Massimov, který je nyní držen ve vězení a obviněn z velezrady.

Massimov je nesmírně ambiciózní, napůl Ujgur, což mu teoreticky bránilo v tom, aby se dostal k moci. Jeho vazby na tureckou rozvědku zatím nejsou zcela detailně popsány, na rozdíl od jeho těsných vztahů s Joem Bidenem a synem.

Bývalý ministr vnitra a státní bezpečnosti, generálporučík Felix Kulov, utkal fascinující spleť sítí vysvětlující možnou vnitřní dynamiku „převratu“, který byl součástí barevné revoluce.

Podle Kulova byli Massimov a Samir Abiš, synovec nedávno sesazeného předsedy kazašské bezpečnostní rady Nursultana Nazarbajeva, během nepokojů až po krk zapojeni do dohledu nad „tajnými“ jednotkami „vousáčů“. KNB byla přímo podřízena Nazarbajevovi, který byl až do minulého týdne předsedou Bezpečnostní rady.

Když Tokajev pochopil mechanismus převratu, sesadil Massimova i Samata Abiše. Poté Nazarbajev „dobrovolně“ odstoupil ze svého doživotního předsednictví v Radě bezpečnosti. Abiš pak tuto funkci získal, když slíbil, že „vousáče“ zastaví, a pak rezignoval.

To by přímo ukazovalo na střet Nazarbajeva a Tokajeva. Dává to smysl, protože Nazarbajev během své 29leté vlády rozehrál hru na více frontách, která byla příliš západní a která nemusela Kazachstánu nutně prospívat. Přijal britské zákony, hrál s Erdoganem na pantureckou strunu a umožnil tsunami nevládních organizací, které prosazovaly atlantistickou agendu.

Tokajev je velmi chytrý operátor. Prošel zahraniční službou bývalého SSSR, hovoří plynule rusky a čínsky a je zcela v souladu s rusko-čínskými plány, což znamená, že je plně v souladu s hlavním plánem BRI, Euroasijské hospodářské unie a ŠOS.

Tokajev, podobně jako Putin a Si, chápe, že triáda BRI/EAEU/SCO představuje největší imperiální noční můru a že destabilizace Kazachstánu – klíčového aktéra této triády – by znamenala smrtelný převrat proti euroasijské integraci.

Kazachstán přece představuje 60 % HDP Střední Asie, obrovské zásoby ropy a zemního plynu a nerostných surovin, špičkový technologický průmysl: sekulární, unitární, ústavní republika s bohatým kulturním dědictvím.

Tokajevovi netrvalo dlouho, aby pochopil, že je vhodné okamžitě povolát na pomoc CSTO: Kazachstán podepsal smlouvu již v roce 1994. Koneckonců Tokajev bojoval proti převratu vedenému ze zahraničí proti své vládě.

Putin mimo jiné zdůraznil, že oficiální kazašské vyšetřování je jediné, které může proniknout k jádru věci. Stále není jasné, kdo přesně – a do jaké míry – sponzoroval rozvášněné davy. Motivů je mnoho: sabotovat proruskou/čínskou vládu, provokovat Rusko, sabotovat BRI, drancovat nerostné zdroje, urychleně protlačit „islamizaci“ ve stylu Domu Saúdů.

Tato barevná revoluce, která byla uspěchaně provedena jen několik dní před začátkem rusko-amerických jednání o „bezpečnostních zárukách“ v Ženevě, představovala jakési kontraultimátum – v zoufalství – ze strany establishmentu NATO.

Střední Asie, Západní Asie a drtivá většina zemí globálního Jihu byly svědky bleskové euroasijské reakce vojsk CSTO, která nyní splnila svůj úkol a za pár dní opustí Kazachstán, a toho, jak tato barevná revoluce selhala.

Mohla to být klidně poslední barevná revoluce. Ale pozor na vztek poníženého Impéria.

AUTOR: Pepe Escobar

[Zdroj](#)

Publikoval: Zvědavec